

PANEVĖŽIO VYSKUPIJOS KURIJA

Upytės g. 3, LT – 35248 Panevėžys,
tel. 8 – 45 – 43 51 56, el. p. kurija@paneveziovyskupija.lt

Velykinis sveikinimas

2022 04 13

Panevėžys

Mieli broliai ir seserys,

nuoširdžiai sveikinu jus visus su *viltimi alsuojančia Kristaus Prisikėlimo švente!*

Šiandienos sukrėtimų akivaizdoje mes vilties ieškome turbūt labiau nei kada nors anksčiau. Dar pandemijos gniaužtams pilnai neatlėgus, mūsų širdis palietė karo rykštė ir nuo to nukentėjusių žmonių kančios. Tokioje pasaulio realybėje turime išgirsti šv. Pauliaus žodžius, kurie identifikuoja kiekvieną tikėjimo žmogų: „*Nematydamas jokios vilties ... patikėjo viltimi*“ (Rom 4, 18). Tokiu būdu tautų apaštalas primena visų laikų krikščionims didingą Abraomo figūrą ir mums nurodo tikėjimo bei vilties kelią, o kad Dievo ištariamasis Žodis ir duodamas pažadas tampa tikrove, tai mums patvirtina Kristaus įvykis. Jėzus atsisveikinimo kalboje prieš savo kančią, drąsino mokinius sakydamas: „*Aš iškeliauju ir vėl grįšiu pas jus*“ (Jn 14, 28^a). Šiais slėpingais žodžiais Jėzus paskelbė visų laikų žmonėms apie savo neišvengiamą mirtį ir įvyksiantį prisikėlimą.

Mirties neišvengiamumas – tai žmogaus prigimties dedamoji, nes net ir nežinant konkretaus laiko, tai išlieka perdėm akivaizdžia tikrove. Šv. Augustinas kalbėdamas apie esminį pokytį žmogui, kuris įvyko po Adomo ir Ievos nuopuolio, pabrėžia, kad *mirtingas žmogus* tapo *mirties žmogumi*. Juk laikų pradžioje Dievas sukūrė žmogų tam, kad jis pažintų gyvenimą, o ne blogį. „*Nuo visų sodo medžių tau leista valgyti, bet nuo gero bei pikto pažinimo medžio tau neleista valgyti, nes kai tik nuo jo užvalgysi, turėsi mirtį*“ (Pr 2, 16^b-17). Taigi jau pirmieji Biblijos puslapiai konstatuoja mums nemalonią tiesą: nei vienas sužeistos prigimties žmogus negali išvengti mirties, nes yra tapęs *mirties žmogumi*. Todėl Jėzaus žodžiai: „*aš iškeliauju*“ dar sykį patvirtina neatšaukiamą Dievo sprendimą – besąlygiškai prisiimti mūsų prigimtį ir tame išbūti klusniu iki mirties, iki kryžiaus mirties. Taigi „*iškeliauti*“ reiškia „*mirti*“, todėl Velykų rytą buvo norėta padaryti tai, kas ir pridera atlikti mirusiojo kūnui. „*Rytui brėkstant, moterys atėjo prie kapo, nešdamosi paruoštus tepalus. <...> Įėjusios vidun, neberado Viešpaties Jėzaus kūno*“ (Lk 24, 1;3). Todėl būtent čia, kur regis nebuvo matyti jokios vilties, staiga angelo žodžiai: „*Kam ieškote gyvojo tarp mirusiųjų?*“ (Lk 24, 5^b) ima žadinti viltį.

Turime klausti: koks perkeitimas nutiko žmogaus sieloje, kad „*patikėjo viltimi*“? Evangelistas Lukas rašo, kad tiesiog „*tuomet jos prisiminė Jėzaus žodžius*“ (Lk 24, 8). Iš tiesų, Prisikėlimo rytą kiekvienas turime prisiminti tuos Jėzaus slėpingus žodžius: „*ir vėl grįšiu pas jus*“. Velykomis mes švenčiame Jėzaus grįžimą iš mirties, iš bedugnės ir prarajos, iš kurios dar joks žmogus nebuvo sugrįžęs.

Iki pat didžiojo Velykų stebuklo kiekvienas žmogus buvo „*pasmerktas*“ tapti mirties grobiu, bet ačiū Dievui, kad Jėzus Kristus perkeitė žmonijos istoriją. Skaitome Biblijoje: „*Dievas jį prikėlė, išvaduodamas iš mirties kankynės, nes buvo neįmanoma, kad jis liktų mirties grobis*“ (Apd 2, 24).

Iš tiesų, buvo neįmanoma, kad Kristus būtų paliktas mirties grobiu, o ir mums, dėka Kristaus prisikėlimo, tapo įmanoma būti išplėšties iš mirties glėbio. Vienintelį kelią kaip realizuoti velykinę žmogaus tikrovę, mums pateikia apaštalas Jonas: „*Mes žinome, jog iš mirties esame persikėlę į gyvenimą, nes mylime brolius. Kas nemylti, tas pasilieka mirties glėbyje*“ (1Jn 3, 14). Meilė ir gebėjimas mylėti – tai nemirtingumo laidas, kuri mums dovanoja Jėzus Kristus, nes Jo auka yra pats tikriausias meilės aktas.

Jėzus sugrįžo perkeistas, Jis grįžta nuolat, kad ir mus perkeistų, nes Jo jau nesaisto jokie laiko, vietos ir fizinio kūno apribojimai. Kaip sako pop. emeritas Benediktas XVI: „*Dabar Jis gali eiti ne tik per užrakintas kambario duris, kaip rašo evangelistai. Jis gali peržengti uždaras vidines asmens duris tarp „aš“ ir „tu“, uždaras duris tarp „vakar“ ir „šiandien“, tarp „praeities“ ir „rytojaus“.* <...> *Jo „aš iškeliauju“ tampa „aš sugrįžtu“ į Prisikėlusiuoju persmelktą pasaulį, kuriame Jis esti vakar, šiandien ir amžinai, kuriame aprėpia visus laikus ir visas vietas*“.

Brangūs tikintieji, tai tampa akivaizdu, kad Viešpats įžengia į kiekvieno iš mūsų gyvenimą per širdies duris, kurias atveriamė Jo veikimui per šventuosius Bažnyčios Sakramentus, pradedant Krikšto malone. Todėl pakrikštytieji ir tikintieji niekuomet negali būti tarpusavyje svetimi žmonės, mes visada esame *viena Kristuje*. Tad neišsigąskime išorinio skirtingumo ar priklausymo skirtingoms kartoms, ar gyvenantiems skirtingu gyvenimo ritmu ir skirtingais iššūkiais, nes Prisikėlęs Viešpats ateina pas kiekvieną mūsų, kad mes turėtume gyvenimą, kad apsčiai jo turėtume. Jis ateina pas mažą ir didelį, pas seną ir jauną, pas sveiką ir ligotą, pas vargšą ir turtingą. Jėzus ateina pas kiekvieną, kuris su tikėjimu priima Jo prisikėlimą. Tad mokinkimės būti *visi viena Kristuje*, nes nėra kad tik vaikai ir jaunimas yra mūsų Bažnyčios ir tautos ateitis, o brandūs ir senyvi žmonės jau tik praeitis... Prisikėlusiajam ir vakar, ir rytoj yra dabartis, tad pratinkimės išgyventi tikėjimą taip, kad jame vietos būtų visiems.

Pandemijos gnaužtai sukaustė žmones nepaisant jokių teritorinių ribų ir jokių socialinių statusų, ji palietė visus be išimties, taip pat ir karo tragedija Ukrainoje nelieka tik tų žmonių vargu, bet šia našta dalinasi kiekvienas, kuris kaip Simonas Kirėnietis net ir grįždamas nuo savo darbų, vis dėlto gali ištiesti pagalbos ranką, idant kečiantysis nepalūžtų. Dabar regime siautėjimą blogio, kuris žmogų įvairiais būdais stumia į mirties glėbį, todėl šiandien dar svarbiau yra glaustis prie Kristaus, kuris nepasilikęs mirties glėbyje, ir mus traukia iš tų gnaužtų, nes Jis mus pamilo ir už mus paaukojo save. Tad, kad ir koks vargas beprisilėgtų žmogų, kad ir kokius išmėginimus beišgyventų ar kokias misijas beatliktų – joks žmogus nelieka vienas, visada atsiras asmuo, kuris parodys brolišką / seserišką meilę. Prisikėlimas persmelkia visą pasaulį, o Prisikėlusysis peržengia bet kokias sienas.

Brangūs tikėjimo žmonės, viltis mumyse bunda tuomet kai savo atmintį pripildome Jėzaus žodžiais, ir ne vien tik, kad „*ir vėl grįšiu pas jus*“, bet ir kad „*štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos*“.

Džiugios Viešpaties Jėzaus Kristaus Prisikėlimo iškilmės!

+ Linas VODOPJANOVAS, OFM
Panevėžio vyskupas